

РЕШЕНИЕ

№ 9457

гр. София, 19.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Лилия Йорданова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8013** по описа за **2024** година докладвано от съдия Евгени Стоянов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от „Максима България“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от П. П. чрез адв. Н. В. В. срещу Решение № 216 от 15.01.2024 г. постановено по НАХД № 13090/2023г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 121-ви състав, с което е изменено Наказателно постановление (НП) № 002783 от 15.05.2023 г. издадено от Ивил Б. –Директор на Регионална дирекция за областите С., Софийска, К., П. и Б. със седалище [населено място] към ГД „Контрол на пазара“ при КЗП, с което на касатора на основание чл. 210а от Закон за защита на потребителите (ЗЗП) за извършено нарушение на разпоредбите на чл. 68г, ал. 1, вр. чл. 68в от ЗЗП е наложена имуществена санкция в размер на 25 000 лв. като е намален размера ѝ на 2000 лв.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на атакуваното решение поради нарушение на материалния закон. Твърди се, че не е коректно и точно определена правната квалификация на твърдяното нарушение. Счита, че неясно и противоречиво е описано нарушението в процесното НП, което е подвело въззивния съд към неправилни изводи в обжалваното решение относно правилността на направената от АНО правна квалификация. Твърди, че в НП липсват конкретни твърдения и не е установено, че цената на стоката е била завишена от търговеца от 2, 49 лв. на 2, 69 лв. непосредствено преди периода на намалението от 2, 29 лв. Излага

доводи, че не е налице предварително увеличаване на цената от търговеца, преди да обяви и приложи крайното намаление на стоката. Касаторът твърди, че неприлагането на сочената като предишна цена седем дни преди датата на обявеното намаление само по себе си не изпълва състава на нарушението по ЗЗП. Посочил е, че в случая приложение намира хипотезата за прогресивно намаление на цената по смисъла на чл. 65, ал. 5 от ЗЗП, т. е. предишната цена е цената без намаление преди първото намаление на цената. Моли съда да отмени решението и да отмени НП. Претендира разноски.

Ответникът по касация - Директор на РД за областите С., Софийска К., П. и Б. редовно и своевременно призован, не изпраща представител. От процесуален представител на същия е постъпил писмен отговор, с който оспорва касационната жалба на „Максима България“ ЕООД. Счита, че по никакъв начин не е ограничено правото на защита на търговеца, доколкото той безспорно е могъл да разбере кое негово поведение в квалифицирано като административно нарушение и е организиран своевременно своята защита. Твърди се, че практиката на предварително увеличение на цената, преди обявяването на намаление от страна на касатора, представлява прилагане на търговска практика, която противоречи на изискванията на добросъвестност и професионална компетентност и е в състояние да промени съществено икономическото поведение на средния потребител. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Административен съд София – град, XV – ти касационен състав намира касационната жалба за допустима като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в от ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в от ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

СРС е възприел следната фактическа обстановка, въз основа на събраните доказателства, а именно, че на 28.02.2023 г., служители на КЗП извършили проверка в обект магазин "Т-М.", стопанисван от "Максима България" ЕООД, находящ се в [населено място], [улица], [жилищен адрес] като в търговския обект били установени множество промоционални брошури за периода от 28.02.2023 г. до 06.03.2023 г.

На първа страница на промоционалната брошура е обявено следното: САМО 2.69 /зачертана предишна цена/ и нова цена 2.29 Захар „FIORRE“ 1 кг., снимков материал на опаковка от захар и обявен период: важи от 02.03 до 06.03. В хода на проверката било установено, че към 28.02.2023 г. захар „FIORRE“ 1 кг. се предлага за продажба на обявена от търговеца цена - 2.49 лв. Тоест, търговецът е обявил намаление от предишна цена 2.69 лв., която не е прилагал седем дни преди датата на обявеното намаление на цената на захарта.

Установено е, че на 28.02.2023 г. - два дни преди датата на намаление, продажната

цена на кристална захар „FIORRE“ 1 кг е 2.49 лв. Контролните органи приели, че в промоционалните брошури предишната цена е завишена с цел обявяване на по-голямо намаление на цената на захарта. Увеличението на цената при обявяването на намалението не е продукт на промяна в пазарните параметри, а търговски способ за обявяване впоследствие на по-атраکتивен за потребителите диапазон /процент/ на намаление на цената. Практиката на предварително увеличение на цената, преди обявяването на намаление от страна на търговеца „Максима България“ ЕООД, представлява прилагане на търговска практика, която противоречи на изискванията на добросъвестност и професионална компетентност и е в състояние да промени съществено икономическото поведение на средния потребител.

Чрез масирано рекламиране на намаление на захар „FIORRE“, за периода от 02.03.2023 г. до 06.03.2023 г., потребителите биха взели решение да закупят от този вид стока, без да подозират, че цената е била увеличена с цел по-голямо намаление при обявяването му, поради което търговецът осъществява нелоялна търговска практика по смисъла на чл. 68г ал. 1, вр. чл. 68в от Закон за защита на потребителите (ЗЗП).

За резултатите от проверката е съставен Констативен протокол № К-2758872/28.02.2023 г.

На 19.04.2023 година срещу "Максима България" е съставен АУАН № 002783.

АУАН е съставен в присъствието на упълномощен представител на "Максима България" ЕООД и в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН нарушителят подал писмено възражение срещу съставения АУАН. Въз основа на него е издадено Наказателно постановление № 002783/15.05.2023 година, с което на основание чл. 210а ЗЗП, във вр. с чл. 68г, ал. 1, във вр. чл. 68в от ЗЗП на "Максима България " ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 25 000 лева.

При тази фактическа обстановка Софийският районен съд е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, видно от приложените по делото заповеди. Приел е, че безспорно се установява, че два дни преди датата на намаление, продажната цена на кристална захар „FIORRE“ 1 кг е 2.49 лв., тоест, в случая търговецът е обявил намаление от предишна цена 2.69 лв., която не е прилагал седем дни преди датата на обявеното намаление на цената на захарта, като целта е била една - предварително увеличение на цената, преди обявяването на намаление от страна на търговеца, като потребителите биха взели решение да закупят от този вид стока, без да подозират, че цената е била увеличена с цел по-голямо намаление при обявяването му, респ. търговецът осъществява нелоялна търговска практика и е в състояние да промени съществено икономическото поведение на средния потребител. Счел е, че дадената правна квалификация е правилна и коректна и въобще не може да се касае за квалифициране на това нарушение като такова по чл. 65, ал. 1, във вр. с ал. 2 от ЗЗП, който урежда правилното посочване на предишна цена и намалена цена. Въззивният съд е приел, че нарушението е безспорно установено, но е намалил наложената имуществена санкция, като е счел, че не е отчетено от наказващия орган, че това е първо наказание за "Максима България" ЕООД и е без значение неговото имуществено състояние, както и високата инфлация в страната ни.

Така постановеното решение на СРС е валидно, допустимо и правилно.

Преценявайки събраните по делото доказателства настоящият състав на АССГ възприема изцяло изводите на СРС в оспореното решение, поради което на основание чл. 221, ал. 1, изр. 2-ро от АПК изцяло препраща към мотивите на

първоинстанционния съд.

При постановяване на съдебния си акт СРС не е допуснал нарушение на материалния закон и на процесуалните правила. Събрал е всички относими към спора доказателства, обсъдил ги е и въз основа на тях е стигнал до обоснования извод за доказаност на извършеното нарушение. От страна на районния съд е проведено съдебно следствие, в хода на което е извършено пълно изследване на всички факти и обстоятелства, които са от значение за правилното изясняване на случая. Изложената фактическа обстановка по отношение на вменено нарушение е установена по безспорен и категоричен начин както от приобщените писмени доказателства, така и са кредитирани показанията на разпитания в хода на съдебното следствие свидетел на деянието.

С нормата на чл. 68в ЗЗП е въведена обща забрана за нелоялните търговски практики. Съдържанието на една от формите на нелоялна търговска практика, възприето от комисията за осъществено с поведението на касатора, е изяснено в чл. 68г, ал. 1 ЗЗП. Според разпоредбата търговска практика, свързана с предлагането на стоки или услуги, е нелоялна, ако противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност и ако променя или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, когото засяга или към когото е насочена, или на средния член от групата потребители, когато търговската практика е насочена към определена група потребители. Като нелоялна в закона е определена и заблуждаващата търговска практика. Установяването на търговска практика, притежаваща белезите, квалифициращи я като нелоялна, заблуждаваща, в хипотезата по чл. 68г, ал. 1 ЗЗП, е юридическият факт, пораждащ правомощието да се забрани прилагането ѝ – чл. 68д, ал. 1 ЗЗП.

Осъществени са кумулативно елементите от фактическия състав на нелоялната търговска практика по чл. 68г, ал. 1 ЗЗП: а) да е налице търговска практика, свързана с предлагането на стоки и услуги; б) тази търговска практика да противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност и в) търговската практика да променя или да е в състояние да промени съществено икономическото поведение на средния потребител. Възприетите в оспореното НП факти се субсумират в хипотезата на нормата, която представлява общ състав на нелоялната практика. „Максима България“ ЕООД е търговец по смисъла на § 13, т. 2 от ДР на ЗЗП. Съгласно § 13, т. 23 от ДР на ЗЗП "търговска практика" е всяко действие, бездействие, поведение, търговска инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребител, което е пряко свързано с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга на потребителите.

Според разпоредбата на § 13, т. 28 от ДР на ЗЗП „добросъвестност и професионална компетентност“ е степента на специални познания, умения и грижи, които може да се очаква да бъдат притежавани и проявени от търговеца спрямо потребителя съгласно почтените пазарни практики и/или принципа за добросъвестност в сферата на дейност, упражнявана от търговеца.

По силата на § 13, т. 25 от ДР на ЗЗП „съществено изменение на икономическото поведение на потребителите“ е използването на търговска практика, която намалява значително способността на потребителя да вземе решение за закупуване на стока или услуга, след като се е запознал с тях, което води до вземането на решение, което потребителят не би взел без използването на тази търговска практика.

Фактическите установявания в случая по ясен и категоричен начин предпоставят заключение, че цената на кристална захар „FIORRE“ 1 кг е предварително увеличена, преди обявяването на намаление от страна на търговеца. Обявената стара цена за захар „FIORRE“, 1 кг - 2,69 лв. /задраскана/ и нова цена - 2,29 лв. На 28.02.2023 г., два дни преди датата на намаление, продажната цена на кристална захар „FIORRE“ 1 кг е 2.49 лв. Поради това извършеното увеличение на цената преди промоцията се явява спекулативно. Средният потребител е привлечен от процента намаление на цената на стоката през промоционалния период без да знае, че цената на стоката спекулативно е увеличена преди промоцията. Това го подтиква да вземе решение да закупи стоката, което не би взел ако цената преди промоцията не бе спекулативно завишена. Не би бил заблуден само добре информираният потребител, който следи цените, което обаче не е общият случай.

Касационният състав споделя извода на СРС, че наложената с НП имуществена санкция от 25 000 лв. е в неоправдано висок размер, предвид обстоятелството, че нарушението е първо за търговеца и не са посочени други обстоятелства, обосноваващи налагането на имуществена санкция в по-висок размер. Правилна е преценката на СРС, че имуществена санкция в размер на минималния от 2 000 лв. е справедлива предвид обществените отношения, които установеното нарушение засяга – правата на широк кръг потребители.

Не са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН, тъй като извършеното нарушение не разкрива по-ниска степен на обществена опасност, предвид характера му.

По посочените съображения, касационният съд приема, че обжалваното решение е правилно.

По разноските

Разноски от страна на ответника по касация не се дължат в конкретния случай, тъй като в касационното производство макар и да са представени становище и молба от пълномощник – адвокат, за същият не е представен договор за правна защита и съдействие, от който да е видно договорено възнаграждение, нито доказателства за заплащане на същото. Без тези доказателства съдът не може да се произнесе по основателността и доказаността на претенцията за разноски. Единствено по отношение на юрисконсултското възнаграждение размерът е нормативно определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ и съответната наредба на Министерския съвет, но в конкретния случай касаторът не е ползвал като пълномощник юрисконсулт. В този смисъл Законът за правната помощ се явява неприложим. Адвокатско възнаграждение може да се претендира на основание Закона за адвокатурата, тъй като процесуалното представителство е осъществявано от адв. К., в полза на Комисията за защита на потребителите. За заплащането на адвокатско възнаграждение следва да са налице доказателства за договаряне и заплащане на същото, а в случая такива не са ангажирани.

По частната жалба на „Максима България“ ЕООД

Подадена е частна жалба от адв. Н. В. В., пълномощник на „Максима България“ ЕООД, срещу Определение № 889 от 11.03.2024г. постановено по анд № 13090/2023г. по описа на Софийски районен съд, НО, 121 състав, по реда на чл. 248 от ГПК, с което е оставена без уважение молбата за допълване / изменение на постановеното по същото дело Решение № 216 от 15.01.2024 г. в частта за разноските.

В частната жалба се твърди, че определението е неправилно и незаконосъобразно.

Изложени са две групи основания: Първо, относно искането за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя. Второ, относно искането за изменение в посока намаляване и присъждане по съразмерност на разноските в полза на КЗП.

Относно първото искане, частният жалбоподател намира, че трябва да се отчете препращащата норма на чл. 144 от АПК, съгласно която за неуредените в този дял въпроси се прилага ГПК. Същата не предвижда изключение по въпроса за разноските. Твърди, че в случая приложение намират общите правила на чл. 78 от ГПК, в който е проведен принципът, че страните имат право на разноски съразмерно с уважената, респективно отхвърлената част от иска. В случаите на изменение на обжалваните в производството по ЗАНН актове, то на основание чл. 144 от АПК, във вр. с чл. 78 от ГПК, в полза на жалбоподателя възниква правото на присъждане на разноски в условията на съразмерност, пропорционално на уважената част от претенцията. Сочи, че и двете страни в административнонаказателното производство имат право на разноски по съразмерност, пропорционално на уважената, респективно отхвърлената част от жалбата. Частният жалбоподател излага, че предвид изричната нормативна уредба на разноските в производствата по ЗАНН и неприложимостта на принципа на чл. 189, ал. 3 от НПК, е неприложима т. 2 от Тълкувателно решение № 3 от 08.04.1985 г. на Върховния съд, на което се позовава въззивния съд в определението си. Далеч не може да се приеме, че изменението на НП с намаляване размера на наложеното с него наказание представлява изцяло неблагоприятен резултат за жалбоподателя. Твърди, че това предопределя частичната основателност на жалбата срещу НП, с която се оспорва и размера на наложената санкция като несправедлив. Твърди, че в полза на „Максима България“ ЕООД е следвало да бъдат присъдени направените и доказани от него разноски в производството съразмерно на уважената и отхвърлената част от жалбата, т. е. пропорционално на извършеното намаление на санкцията от 25 000 лв. на 2 000 лв. Цитира се актуална съдебна практика.

По отношение на второто искане, частният жалбоподател обръща внимание, че липсва произнасяне в обжалваното определение относно другото отправено искане от жалбоподателя - за изменение (намаление) на размера на присъдените в полза на КЗП разноски, съразмерно на уважената/отхвърлената част от жалбата. Посочено е, че в полза на КЗП са присъдени разноски в размер на 120 лева, но не са спазени правилата на съразмерност.

В срока по чл. 232 от АПК насрещната страна – Директор на РД С. към ГД „Контрол на пазара“ при КЗП - в срок представя становище по частната жалба, като я счита за неоснователна. Излага, че в случая не се касае за пълна отмяна, а за изменение на атакувания санкционен акт, поради което разноски се дължат единствено на наказващия орган.

Частната жалба е подадена в срок и е процесуално допустима.

За да се произнесе по съществуващото на частната жалба, настоящата инстанция взе предвид следното:

С Решение № 216 от 15.01.2024 г. по НАХД № 13090/2023г. на СРС, НО, 121 състав е изменено наказателно постановление № 002783/15.05.2023 г. на директора на Регионална дирекция за областите С., Софийска, К., П. и Б., към Главна дирекция „Контрол на пазара“ при Комисия за защита на потребителите, с което на „МАКСИМА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], на основание чл. 210а от Закона за защита на потребителите е наложена имуществена санкция в размер на 25 000 лв. за нарушение на чл. 68г, ал. 1, вр. чл. 68в от Закона за защита на потребителите, като е

намалил имуществената санкция на 2 000 лв.

С решението съдът е осъдил „МАКСИМА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД да заплати в полза на КЗП сумата в размер на 120 лева, като същата е определена в посочения размер в чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, издадена въз основа на законовата делегация по чл. 37 от ЗПП.

С оспореното Определение № 889 от 11.03.2024 г. постановено по анд № 13090/2023 г. по описа на СРС, НО, 121 състав в производство по реда на чл. 248 от ГПК е оставено без уважение искането на „МАКСИМА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД за допълване /изменение/ на Решение № 216/15.01.2024 г. в частта за разноските, като се осъди КЗП да заплати на дружеството-жалбоподател адвокатско възнаграждение съобразно уважената част на жалбата. СРС е развил доводи, че съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК в полза на жалбоподателя се присъждат разноски, само ако обжалваният административен акт бъде отменен. Посочил е, че в случая не се касае за отмяна - пълна или частична, на обжалваното НП, а само до изменението му в санкционната му част. Аргументирал се е, че не следва да се присъждат разноски в полза на жалбоподателя, като разпоредбата на чл. 144 АПК, препращаща към правилата на ГПК, касае неуредените в АПК случаи, каквато не е настоящата хипотеза, доколкото е налице законова регламентация в чл. 143, ал. 1 АПК.

С жалбата по чл. 248 от ГПК от СРС освен допълнение на определението е поискано и изменение на решението в частта за разноските. Иска се изменение на постановеното решение в частта на присъдените в полза на КЗП разноски. Иска се тези разноски да бъдат присъдени съобразно правилата за съразмерност в размер, съответстващ на измененото НП, т. е. по същество се иска намаление на тези разноски.

Жалбата е частично основателна:

С изменението чл. 63д от ЗАНН (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.), изрично е уредена възможността за присъждане на разноски в административнонаказателните производства. Съгласно чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#). Процесуалният ред в случая по силата на препращата разпоредба на ЗАНН е този по чл. 143, ал. 1 от АПК, която гласи, че когато съдът **отмени** обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В случая обаче, изхода на спора не е отмяна на оспореното наказателно постановление, напротив - установено е неизпълнение на задължение от юридическото лице „Максима България“ ЕООД към държавата, като само е намален размерът на имуществената санкция, определена от административнонаказващия орган.

Ето защо, неоснователно е възражението на частния касатор, че трябва субсидиарното прилагане на ГПК по смисъла на чл. 144 от АПК. Искането за присъждане на разноски в полза на „Максима България“ ЕООД е неоснователно. В частта, с която не е уважено искането на „Максима България“ ЕООД за допълване на решението в частта за разноските, като такива се присъдят на дружеството, определението на СРС е обосновано и законосъобразно.

Съдът намира, че е валидно сезиран с искане за изменение на решението на СРС в частта, с която „Максима България“ ЕООД е осъдена да заплати разноски в размер на

120 лева. Доколкото е поискано намаление на присъденото обезщетение, то АССГ трябва да се произнесе по въпроса законосъобразно ли са присъдени разноските в полза на КЗП.

Според настоящия състав първоинстанционният съд неправилно е приложил разпоредбата на чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ. В производството пред СРС ответната страна по жалбата е била представлявана не от юриконсулт, а от адвокат А. Н. К., поради което и не може на основание чл. 37 ЗПП, във вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ (НЗПП) да се присъждат парични суми за това. От друга страна, пред СРС не са били представени никакви доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение, нито е приложен списък за разноси, за да се установи евентуално неговата стойност. Представено е единствено пълномощно в полза на адв. А. Н. К.. Ето защо неправилно е осъден жалбоподателят „Максима България“ ЕООД да заплати в полза на КЗП сума в размер на 120 лева – юриконсултско възнаграждение.

С оглед на гореизложеното, съдът счита, че районният съд е постановил незаконосъобразен акт, в частта, с която не е уважено искането на „Максима България“ ЕООД да се измени постановеното решение в частта на присъдените в полза на АНО от КЗП разноси.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН Административен съд - София град, XV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 216 от 15.01.2024 г. постановено по НАХД № 13090/2023г. по описа на СРС, НО, 121-ви състав, **В ЧАСТТА**, с която е изменено наказателно постановление № 002783 / 15.05.2023 г. на Регионална дирекция за областите С., Софийска, К., П. и Б., към Главна дирекция Контрол на пазара при КЗП.

ОТМЕНЯ Определение № 889 от 11.03.2024 г. постановено по НАХД № 13090/2023 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 121 състав, **В ЧАСТТА**, с която е оставена без уважение молбата за изменение на постановеното по същото дело решение № 216 от 15.01.2024 г. в частта за разноските.

И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Решение № 216 от 15.01.2024 г. постановено по НАХД № 13090/2023г. по описа на СРС, НО, 121-ви състав, **В ЧАСТТА**, с която „Максима България“ ЕООД е осъдена да заплати на КЗП сума в размер на 120 лева юриконсултско възнаграждение за една инстанция.

ОТХВЪРЛЯ частната жалба срещу Определение № 889 от 11.03.2024 г. постановено по НАХД № 13090/2023г. по описа на Софийски районен съд, НО, 121 състав, **В ОСТАНАЛАТА ЧАСТ**, с която е оставена без уважение молба на „Максима България“ ЕООД за допълване в частта за разноските на Решение № 216 от 15.01.2024 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.